Ч. 54. Пятниця 22 (9) марта 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого сойму. — Угодові переговори. — Російска Дума. — Розрухи в Румуниї.

Буджетова комісия в соймі не дійшла до одноцільної думки що-до покритя недобору краєвого буджету. Більшість буджетової комісиї заявила ся за затягненем короткоречинцевої позички з пропінацкийного фонду, підчас коли меншість заявила ся за підвисшенем краєвих додатків до державних безпосередних податків о 7 сотиків на 1 корону. Над обома внесенями переведено передвчера обширну дискусию. Перший промавляв пос. Скалковский яко справоздавець меншости комісиї, а відтак п. Мілевский яко справоздавець більшости комісиї; в дискусиї забирали голос пп. Єнджейович, Козловский, Сколишевский, Ґломбіньский і Крамарчик. Відтак ухвалено внесене меншости комісиї т. є. підвисшене додатків до податків за підставу обрад специяльної дискусиї. Пос. Ґломбіньский зголосив внесене, щоби в сім році побирано о 3 процент менше домово-чиншового податку. То внесене попирав п. Колїшер, доказуючи, що внесене повинно бути ухвалене зі взгляду на нотoричне убожество ремісників і малокупецкої міскої людности. Тому внесеню спротивив ся п. Абрагамович і п. Стапіньский. По короткій промові п. Яблоньского вибрано ґенеральних бесідників: за предложенем меншости Стояловского, против п. Леа. В голосованю принято вкінци внесене меншости комісиї т. є. підвисшене краєвих додатків о 7 сотиків. Кромі того ухвалено резолюцию, взиваючу правительство, щоби чим скорше приступило до такої податкової реформи, котра запевнила би краєви участь в державних податках. — Внаслїдок наведеної ухвали сойму будуть побирати в р. 1907 краєвий додаток до державних податків в такій висоті: 1) додаток до податків: ґрунтового, домово-чиншового, домово-клясового і 5 процентового податку від вільних домів по 72 сотиків від кождої корони; 2) додаток до особистих податків з виїмкою особисто-доходового податку (сей єсть вільний від краєвих додатків) по 78 сотиків від кождої корони. Податники в Кракові і повітах: краківскім і хшанівскім платять в першій ґрупі додатків 64 сот., в другій ґрупі 70 сот. від кождої корони.

Передвчерашне вечірне і послїдне в тій сесиї засїдане сойму розпочало ся о годині $7^1/_2$ вечером. На початку засїданя розвинула ся широка дискусия над резолюциєю п. Левенштайна, котрою взиває ся краєвий Видїл, щоби розслїдив причини зубожіня жидівских мас і щоби поробив заходи в цїли заради тій нуждї та зі своєї акциї здав звіт на найблизшій сесиї. П. Пастор полемізуючи з виводами Левенштайна, добачує причини нужди жидівских мас в тій обставині, що Жиди занимають ся виключно торговлею або ремеслом, а сторонять від тяжших робіт, пр. при управі рілї або при лїсових роботах. Зрештою нужда не єсть специяльним привілеєм Жидів, бо так само або може і більше бідує і християньска людність по малих місточках.

П. Колїшер підніс, що з огляду на велике число Жидів в Галичині (около 800.000) жидівску квестию треба трактувати яко суспільну квестию і то перворядного значіня. В голосованю резолюцию п. Левенштайна принято одноголосно. П. Лео предложив відтак справоздане буджетової комісиї в справі 14-міліонової позички міста Львова. На предложене комісиї ухвалив сойм перенести на край ґаранцию за тую позичку. На порядку дневнім було ще справоздане гірничої комісиї о правительственнім проєктї краєвого гірничого закона. що управильнює право викупна нафти і земного воску та зміняе деякі постанови що-до гірничого персоналю. П. Буйновский предложив внесене відложити ухвалене того проєкту аж до осінної сесиї, а то з огляду на важність справи, що вимагає переведеня основної диску-

---

41)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

При послїднім переслуханю позволив собі убийник навіть сказати:

— Чи ще довго хочете мене держати в окремій кели, пане судиє? Чи не випустите мене на волю або не поставите перед суд присяжних? Чи ще довго маю терпіти від того, що вам впало до голови уважати мене за якогось великого пана?

— Буду вас доти держати — відповів Зеґміллер — доки не признаєте ся.

— Признати ся? Та до чого?

— О, то ви самі знаєте найлїпше.

На то загадочний той чоловік лиш здвигнув плечима і відповів своїм звичайним, трохи жалістним, трохи глумливим голосом:

— Коли так, то я ще борзо вийду із сеї проклятої нори!

Без сумніву в наслїдок того переконаня лагодив ся він на довший побут в слїдчій вязници. На єго просьбу видали єму деякі річи, що були в куферку, а він тїшив ся ними як мала дитина, коли дістав їх в руки. За тоті гроші, які у него відобрали і зложили в касі, міг собі робити деякі приятности, яких вязням в слїдчій вязници нїколи не відмавляють, бо їх поправдї можна уважати за невинних, доки суд не видав на них вироку.

Для розривки просив, щоби єму дати тай дістав один том Беранжерових поезий і він носив ся з ними цїлими днями та учив ся пісень на память. Співав їх на весь голос і досить неудачно. Говорив, що тим набуде нового артизму, з котрого буде мати богато хісна, скоро раз вийде знову на сьвіт. Бо що єго увільнять, о тім він не сумнївав ся, та й заєдно то говорив. Лиш тим непокоїв ся, коли прийде до розправи, а не тим, як она закінчить ся.

Лиш часами був сумний, коли говорив о своїм званю. Тужив за своєю ярмарковою будою. Мало що не плакав, коли спогадав собі на свій одяг акробата, на свою публику та на свої промови, які виголошував при звуках ярмаркової музики. Впрочім не був нїколи щирійший, нїколи балакливійший і послушнїйший як тодї, коли говорив о тих річах.

Користав з кождої нагоди, щоби балакати і розповідати про своє житє, повне пригод та про свої подорожі по цїлій Европі з будою пана Сімпсона. Видїв богато, богато собі дечого запамятав і знав таке множество небилиць та простих дотепів, що дозорцї вязниць аж за боки ловили ся, коли він що розповідав. Всї люди в слїдчій вязници не сумнївали ся о правдї того, що він о собі говорив.

Труднїйше було переконати директора вязниці. Сей обставав при тім, що той дурисьвіт нїхто инший лиш небезпечний кримінальник, котрий старає ся затаїти свою минувшість; він і старав ся всїма силами, щоби поставити на то доказ. Через чотирнайцять днів показував він Мая що дня поволи всїм урядникам кримінальної полїциї і їх принагідним сотрудникам. Відтак представлено єго яким трийцяти кримінальникам, котрі славні були з того, що знали всї француські вязниці, а котрих умисно в тій цїли переведено до слїдчої вязниці.

Нїхто єго не пізнавав.

Єго фотоґрафії розіслано до всїх криміналів і домів примусової роботи; нїхто не пригадував собі черт єго лиця. До сего прийшли ще й инші обставини, котрі промавляли також в користь арештованого.

Бюро для справ особистих в префектурі знайшло певні слїди того, що був якийсь Трінґльо, ярмарочний артист, який міг бути тим, про котрого Май розповідав. Той Трінґльо помер був перед кількома роками. Крім того розслїди в Німеччинї і Анґлії показали, що пан Сімпсон був там добре знаний і мав на всїх торгах та ярмарках велике значіне.

Таким доказам піддав ся й директор та признавав отверто, що він помилив ся. Обжалований Май—написав він до судиї слїдчого—єсть дїйстно і поправдї тим, за котрого себе видає. Сумніву під тим взглядом вже не може бути.

А такої самої думки був якраз і Жевроль.

Отже Зеґміллер і Лекок лишили ся з своїм поглядом самі одні. Правда, що нїхто не знав сеї справи, але противити ся цїлому сьвітови, хоч би мало ся й тисяч разів правду по своїй сторонї, то й прикро і небезпечно.

О „справі Мая“ говорили всїляко; з Лекока кпили собі, скоро він лиш показав ся на префектурі; та й з судиї слїдчого роблено собі жарти. Иноді коли єго стрітив на коритари який товариш, то питав єго, що там порабляє

сиї, котрої за оден вечер годі прецінь перевести. За відроченєм заявили ся пп. Стапіньский, Стояловский і Могильницкий, а за безпроволочним трактованєм пп. Ґорайский, Абрагамович і справоздавець п. Малаховский. В голосованю принято внесенє п. Буйновского. О годині 9 вечером п. Намістник ґр. Потоцкий заявив, що на основі найвисшого цісарского розпорядку відрочує галицкий сойм до осінної сесиї. По перечитаню і принятю протоколу послідного засіданя промовив коротко п. Маршалок ґр. Бадені і вніс оклик в честь цісаря, котрий присутні посли повторили трикратно.

Всї вчерашні віденьскі часописи вечірні пишуть, що переговори в Будапешті перервано і що угода рішучо не буде заключена. Neue fr. Presse потверджує вправді ту вість, але додає, що не єсть виключена можливість, що поки що прийде до заключеня провізориї на два місяці. В часї тої провізориї будуть виготовлені нові угодові проєкти і рівночасно будуть сотворені запоруки, що по тих 2 місяцях угодові переговори розпічнуть ся на ново. В звязи з тою вістию стоїть донесенє урядового орґану сторонництва независимости Magyar Orszag, котрий каже, що переговори будуть на разї перервані, але по двох місяцях розпічнуть ся на ново. — Budapesti Hirlap доносить, що спільна рада угорских міністрів ухвалила остаточно, що міністер війни з початком осени навяже переговори з угорским правительством в справі ревізиї закона о войсковій службі на підставі дволітного обовязку, як також в справі підвисшеня континґенту, а в заміну за те має Угорщина одержати значні национальні уступки на войсковім поли. В часї вчерашного кошутівского торжества заявив пос. ґр. Батіяні, що партия независимости жадає загального права виборчого після намірів Кошута, строгого розділу консумцийних податків, окремого независимого банку народного і окремої митової териториї. — Ческий сойм ухвалив резолюциї до правительства, аби при угодових переговорах бережено строго інтересів австрийскої держави.

На вчерашнім засіданю российскої думи умірені посли селяньскі і трудовики поставили внесенє вибору комісиї аґрарної перед вибором всяких инших комісий. Дума ухвалила відложити вибір комісиї фінансової і буджетової, а відтак розпочала ся довга дискусия над вибором окремої комісиї для заряджена нужді і голодови між населенєм. Пос. Родичев сказав, що дума не може брати безпосередної участи в акциї в користь голодуючого населеня. Однако бесїдник вказав, що дума має право, а навіть обовязок жадати справоздань і контролї над міністерияльною секцию призначеною до поборюваня голоду. В той спосіб дума виповнить обовязки парляментарного тїла. Остаточно по живійшій дискусиї внесенє Родичева ухвалено і на тім закінчило ся засїданє. Слідуюче назначено на пятницю.

Розрухи в цілій північної Румунії ширять ся дальше з великою силою. Місто Міґалені підпалено. На улицях рабує і розбиває товпа. Християньске населенє хоронить ся перед лютостию грабителів, виставляючи у вікнах образи і хрести для відріжненя від домів жидівских. Торговля і промисл в цілій північній стороні краю здержані. Місцевости Верештє, Бучечі, Леорда, Дорогой заняті ватагами грабіжників; в цілій тій околиці нема войска. Пограничні буков. міста, як Серет, Сучава, Іцкани переповнені тисячами жидівских утікачів. До Черновець прибуло кількасот заможнїйших родин, а поїзди привозять безнастанно нових утікачів.

Новинки.

Львів, дня 21-го марта 1907.

— **Відзначенє.** Є. Екс. п. Намістник ґр. Андрій Потоцкий одержав — як доносить „Fremdenblatt“ — ордер „Золотого Руна“. Єсть то найвисша відзнака, яку взагалі хтось може одержати, так високий ордер, що поправді не вільно при нїм носити нїяких инших ордерів. Первістно був ордер „Золотого Руна“ лиш іспаньский, нині єсть іспаньский і австрийский, хоч поправді постанови тих ордерів майже нічим не ріжнять ся від себе; іспаньский ордер може бути надаваний без взгляду на віру, але тоді треба на то призволеня папи, а австрийский такий самий ордер може бути надаваний лиш католикам.

Ордер „Золотого Руна“ оснував князь бурґундский Филип, званий Добрим, на памятку свого одруженя з княг. Ізабелею Портуґальскою дня 10 січня 1429, після инших 1430 р. і присьвятив его Пречистій Діві Марії та сьв. апостолови Андреєви. Назва „Золотого Руна“ пішла з того, що батька основателя кн. Івана Сьмілого держали Турки в неволи в Кольхіді, в Малій Азиї, в краю, куди то колись казочні Греки під проводом Язона їздили по золоте руно (овечу шкіру з золотою вовною, котра висїла в сьвятім гаю і котру стерегли два змиї). Ордер сей присьвятив Филип для того сьв. Андреєви, що сей сьвятий проповідував в тім краю віру Христову. Головною цілию сего ордера єсть: лицарство і удержанє католицкої віри. Один параґраф статута того ордера постановив був, що коли би рід бурґундских князів в мужескій лінїї вимер, то великим майстром того ордера має бути муж доньки і наслідниці послідного великого майстра. В наслідок сеї постанови перейшло достоїньство великого майстра сего ордера на Максиміліяна І. австрийского. Его наслідник, первістно іспаньский король, а відтак нїмецкий цісар Кароль IV. забрав з собою статути того ордера до Відня і тут в 1713 р. перший раз обходив торжество надїлюваня тим ордером.

Від тої пори завели ся між Іспанїєю а Австриєю спори о право до того ордера, аж договір віденьский в 1725 р. постановив, що володітелї обох держав мають право надїляти тим ордером, лиш мусять додавати слова „австрийский“ або „іспаньский“ ордер „Золотого Руна“. Коли відтак цісарева Мария Тереса перенесла великомайстерство сего ордера на свого мужа Франца І., іспаньский король Филип V. запротестував против того і так розпочав ся знову спір, котрий і до нинї не полагоджено. Володітелї обох держав надїляють і дальше тим ордером після однакового статута, хоч тихцем один другому не признають права до того.

Статути того ордера постановляють, що лицар ордера Золотого Руна не сьміє признавати над собою нїякого иншого суду як лиш збори лицарів ордера під проводом великого майстра або его заступника, они мають першеньство перед всїма з виїмкою очивидно осіб цісарского роду. Побіч золотого руна (від того заказу однак увільняють) не вільно вступати до чужої военної служби а зрада і трусливість перед неприятелем позбавляють того ордера. Відзнаки ордера: золота кожа з баранчика (руно), над ним золоте синьо емальоване огниво з написию: „Pretium laborum non ville“ (заплата трудів не марна). Звичайно носять той ордер на червоній лентї, але при торжествах на довгих золотих ланцухах зложених із огнив і звен, з котрих вибігають полумінї. Одїнє лицарів австрийского ордера єсть слідуюче: ясночервона оксамітна білим тафтом підшита риза, на то приходить пурпуровий, білим атласом підшитий довгий плащ, обшитий краєм білим атласом, на котрім вишиті по кілька разів слова: je l'ay empri (я приймив его). На голову вбирають пурпурову, золотом вишивану шапочку зі звисаючим плащиком а на ноги червоні черевики і панчохи.

Ордер Золотого Руна надають лиш членам найзнаменитших родів і лиш католикам. Наслїдник престола дістає той ордер вже в колисці а архікнязї у віці около 17 літ. Члени ордера Залотого Руна дїлять ся на три відділи: таких що лиш суть лицарями — найнизша ранґа, відтак командори і найвисша ранґа, властителї великих лент а великим майстром ор-

---

его Каспар Гавзер [1]), его чоловік з зелізною маскою [2]), его загадочний линвоскок.

Остаточно і Зеґміллер і Лекок попали в роздразненє тих людий, котрі бувають кріпко переконані о своїх поглядах а не можуть доказати їх правдивости. Не могли вже й їсти, помарнїли і аж позеленїли.

— Мій Боже! — говорив Зеґміллер нераз. Чому д'Ескорваль зломив собі ногу? Як би не тота пригода, то він би мав тепер весь мій клопіт а я сьміяв би ся з того так як всї инші.

А молодий поліцист воркотів сам до себе: А я уважав себе за здібного до чогось!

Але нікому з них не прийшло на гадку покинути справу. Хоч і як ріжного були они темпераменту а таки оба, кождий сам про себе, заклали ся, що мусять відгадати тоту загадку, котра їх тілько намучила.

Так стояла справа, коли Лекок постановив дати собі спокій з тою непотрібною біганиною по цілім Парижи а підглядати лиш самого арештанта.

— Від тепер — сказав він до Зеґміллера — буду таксамо вязнем як і він і не спущу вже его з ока, але він не буде міг мене видїти.

(Дальше буде).

---

[1]) Так називав ся славний знайда, хлопак літ 16 до 18, котрий 26 мая 1828 р. явив ся в місті Нірнберзі в Баварии з листом до якогось капітана, котрий віддав его на поліцию. На дармо старала ся поліция вивідати від него хто він, як називає ся і звідки родом. На всї питаня відповідав він лиш, що не знає. Лист, який він був приніс, написав був ніби то якийсь бідний селянин, котрий казав, що того хлопця єму в 1812 р. підкинено і що він научив его читати і писати та християньскої віри. Сам же хлопак розповідав, що від коли запамятає, сидів все в темній хаті лиш в сорочці і штанах, а коли з рана обудив ся, мав вже хліб і воду коло себе; хто его живив, убирав і доглядав, він не знає. На короткий час перед тим, коли его вивели до Нірнберґа, прийшов якийсь чоловік, которого він з лиця не видів і той стоячи поза ним, вів его рукою і учив писати; відтак одної ночи вивів его, убрав его в то одїнє, яке він тепер має на собі, підвів аж близько міста і дав лист до капітана від шволежерів, до котрих він має охоту вступити, і пустив его самого. Той молодий чоловік був дуже делїкатної будови тїла, дуже білий і всї говорили, що то дитина якогось високого роду, котрої хтось хотів позбути ся. Хлопаком опікували ся опісля всїлякі люди і остаточно дістав ся він до Ансбах, де давали єму переписувати судові акти. Тут вернув він дня 14 грудня 1833 р. до дому з глубокою раною від пробитя в лїві груди і розповів, що в сїнех в суді приступив до него якийсь незнакомий і казав єму прийти до города на замку, звабив там в корчі і пробив. В три дні опісля він помер. Хто то був, не знати й до нинї. В кілька літ опісля знайдено в корчах ніж, котрим пробито того знайду, недалеко памятника, котрий тут єму виставлено, з написею: „Тут тайний тайного убив“.

[2]) „Чоловік з зелїзною маскою“ — загадочний вязень з часів Людвика XIV., короля французкого, котрий сидів спершу у вязници в кріпости Пінєроль а відтак в бастилії в Парижи. О тім вязни говорено, що він був природним братом короля, то знов, що якимсь високим достойником, котрий за кару мусів ще й носити зелїзну маску на голові. Поправді була то звичайна, чорна оксамітна маска, закриваюча половину голови. В 17-ім столїтю був в північній Італії такий звичай, що політичні і державні виновники мусїли носити маску на голові, щоби їх нїхто не пізнав. Таким виновником був також і якийсь Маттіолї, уродженний в Больонії, 1640 р., котрого Людвик XIV. казав зловити і замкнути до вязниці в 1673 р.

дера єсть цісар. Крім того суть ще урядники: канцлєр, скарбник, т. зв. король гербів. Члени ордера мають титул цісарских „свояків“ („кузинів“), збирають ся що року на торжество ордерове в день сьв. Андрея або в неділю опісля; в день Трох Королїв сходять ся на богослуженє а на торжестві Божого Тіла ідуть в своїх строях в процесиї поперед цісарем.

Крім Є. Ексц. ґр. Потоцкого одержали ордери „Золотого Руна“: кн. Вільгельм Гогенцоллєрн, кн. Альберт Бельґійский, кн. Парми Ілия, кн. Баварский Конрад, ґр. Альбін Чакі, ґр. Александер Аппоній, кн. Кароль Травтмансдорф, кн. Франц Йосиф Аверсперґ, кн. Кароль Кіньский, кн. Ґуґо Дітріхштайн, кн. Кароль Шварценберґ, ґр. Ернест Штаремберґ, кн. Іван Гогенльоге і ґр. Мерану.

— В справі активального додатку для урядників державних оголосила віденьска ґазета урядова приділенє міст до кляс І., ІІ. і ІІІ. В Галичині приділені до І. кляси: Львів і Краків; до ІІ. кляси: Перемишль; до ІІІ. кляси: Бохня, Борислав, Броди, Бережани, Бучач, Дрогобич, Городок, Городенка, Золочів, Княгинин горішний, Коломия, Новий Санч, Подґурже, Ряшів, Самбір, Снятин, Станиславів, Стрий, Тернопіль, Тарнів, Хшанів, Ярослав і Яворів.

— Дрібні вісти. Буджет міста Львова виносить на біжучий рік в доходах 6,354.417 К, а в розходах 6,323.594 К. Буджетова надвишка винесе отже 30.828 К. — Більшу посїлість в Тростянци, повіта яворівского купив в сих днях о. Лев Полошинович з Башні на парцеляцию. — До майна фабрики виробів паперових „Леополія“ і до майна властителїв фірми, Зільберштайна і Гендля розписано ухвалою суду краєвого з нинїшним днем конкурс. — Наглою смертию помер вчера на головнім двірци в ждальни ІІІ. кл. Маврикій Гуллєс, котрий приїхав був лїчити ся в головнім шпитали, де єго не приняли. — З Борислава доносять, що там вибух вчера страйк робітників гірничих в копальни галицкого банку.

— Послїдний репертоар руского театру в Золочеві: В суботу дня 23 с. м. „Барон циганів“, оперета в 3 діях Штравса. Другий і послїдний виступ п. Лопатинської в ролї Сафі. — В неділю дня 24 с. м. „Ревізор з Петербурга“, славнозвістна комедия в 5 діях М. Гоголя. — Вівторок дня 26 с. м. послїдне представленє „Суєта“, комедия в 4 діях Карпенка Карого. Опісля театр переїде до Бродів. — В Тернополи дня 25 с. м. (понедїлок) виставить театр „Фавста“, оперу в 5 діях а 6 відслонах Ґунода, при військовій оркестрі 55 п. п.

— Латка має голос! Бідний Латка, котрого так страшно потурбовали розбишаки, що напали на помешканє дра Міколяша, відзискав вже утрачену по першім перестраху память і мову до того степеня, що вже — признав ся і навіть показав місце, де сховав вкрадені гроші: таки в тім самім помешканю. Одно ще лиш позістає до вияснення чудо: Латка обстає таки при тім, що то дійстно якісь розбишаки виймили гроші з бюрка, але він їм видер їх і сховав. Яким чудом то стало ся, коли они єго перед тим звязали і він по видертю і схованю гроший був знову звязаний, над тим нехай вже полїция і суди голову собі ломлять — так очевидно думає Латка. Друга же річ, яка також позістає до вияснення, то висота вкраденої суми. Первістно говорено, що пропало 1400 корон, а в місци, котре вказав Латка, знайдено лиш 1000 кор. Деж поділи ся ще 400? Може бути, що тих бракуючих 400 корон виратувала Касуня Панчишин, коли прибігла ратувати Фльорка, але остаточно вже й др. Міколяш, як кажуть, зачинає хитати ся в своїх зізнанях і мав сказати, що не пригадує собі докладно, чи в бюрках було схованих дїйстно 1400 корон. Ну, се вже дрібниця, котру можна лишити судови а найважнїйша річ в тім, що небезпечних розбишаків зловлено і перепуджений Львів знов успокоїв ся.

— Про фальшованє білєтів зелїзничих подають ще слїдуючі подрібности: Арештований Белковский був первістно учителем народним, але пізнїйше при помочи впливових людий вступив до служби зелїзничої, авансував досить скоро і був спершу касиєром на стациї в Стрию. Перед яких 12 лїтами доконано в Стрию крадежі в касї зелїзничій в сумі 32.000 кор. Виновників крадежі тодї не вислїджено. Белковский, на котрого також було підозрінє, перенесений до Львова став тут ревідентом і заступником начальника друкарнї білєтів зелїзничих на цїлу Галичину. Як тепер показало ся, фальшував він білєти в той спосіб, що дістав зужиті вже білєти, заким ще дістали ся до контролї і їх числами заосмотрював фальшиві, а зужиті нищив. Так підроблені білєти давав Пельцовій, котра їх продавала, а грішми узисканими за білєти дїлили ся обоє. Валєриян Белковский єсть чоловіком середних лїт, женатий і має 2 камениці при ул. Шведскій.

Спільничка Белковского, Зденка Пельцова єсть вдовиця по ад'юнктї зелїзничім і родом з Морави. Перед кількома лїтами стала манїпулянткою зелїзничою і крім вдовичої пенсиї діставала 90 кор. платнї. У Пельцової знайдено 1260 кор. готівкою і книжочку каси ощадности. Обманьство викрило ся внаслїдок якогось доносу а Пельцова зараз в першій хвили признала ся до всего.

— Скажені вовки. З єґорєвского округа, арханґельскої ґуберниї в Росиї доносять, що там внаслїдок теперішної тяжкої зими а вслїд за тим і голоду показали ся маси вовків. Скажені вовки впадають в білий день до сїл і кусають людий. Так в селї Ядмост арханґельскої волости покусали вовки аж сїм людий на улици а один вовк впав до хати селянина і там єго покусав. В селї Дімітріевская Погость по кусали вовки в білий день одного селянина і одну селянку а в селї Казаньское одну селянку в хвили, коли она хотїла боронити свої дїти від вовка. Дїти бавили ся на улици, коли мати, побачивши небезпечність, вибігла за ними Дїти втїкаючи, замкнули зі страху браму від подвіря, підчас коли матїр остала ся на улици і тут вовк єї страшно покусав. Наконець в селї Воловая покусав вовк десятилїтну дівчину на улици. З того, що вовки не розпирають нікого, лиш покусавши, біжать дальше, вносять загально, що то скажені вовки. Покусаних, о скілько було можна, відставлено аж до Москви, до тамошного інститута експеріментальної медицини.

— Нещасливі пригоди. При скиданю леду з даху будинку апеляциї судової при ул. Баторня впала груда леду на драбину, на котрій стояв помічник возного Іван Троян і зломила єї. Внаслїдок того упав і Троян та зломив руку. — В партеровій реальности Германа Гесселя при ул. Янївскій ч. 35 єсть стайня з коровами, власність Арона Фрідмана. В стайни тій завалила ся вчера вечером около 7 год. стеля і привалила наймита Семка Черняка так нещасливо, що зломила єму ногу, кілька ребер і поробила рани на голові. Тяжко пораненого відставила поготівля ратункова до шпиталю.

Телеґрами.

Відень 21 марта. Vaterland доносить: З причини виданя архіву бувшої нунциятури в Парижи Папа висказав Є. Вел. Цїсареви Франц Йосифови глубоку вдячність. Цїсар відповів, що рад, що міг Апостольскому престолови зробити прислугу, котра Папу наповняє таким вдоволенєм. При тій нагоді одержали мінїстер справ загранич̆них бар. Еренталь і амбасадор в Парижи ґр. Кевенгіллєр великі хрести ордера Пія а радники амбасади Немеш і Пальфі великі хрести офіцирскі ордера Григория. Крім того велїв Папа переслати бар. Еренталеви свою фотоґрафію з власноручним підписом.

Будапешт 21 марта. Австрийскі мінїстри др. Коритовский, Форшт, Дершатта і ґр. Аверсперґ а також австрийскі референти фахові від'їхали нинї рано до Відня. Бар. Бек і шеф секциї Зіґгард виїзджають нинї.

Рим 21 марта. „Osservatore Romano“ доносить, що король Альфонс ішпаньский віднїс ся до Папи з просьбою, щоби був хрестним вітцем сподїваної дитини. Папа заявив свою готовість.

Париж 21 марта. Намірені маневри ескадри Середземного моря відложено з причини недуги адмірала. Думають однак, що правдивою причиною стала ся катастрофа на Єні.

Софія 21 марта. Полїция викрила, що ґрупа анархістів під проводом революционіста Ґерчикова, котра запутана безпосередно в справу замаху на Петкова, роздавала ґімназияльним ученикам анархістичні письма і брошури. В справі сїй розведено слїдство.

Софія 21 марта. Заступник прокуратора Керникчеєв, котрий єсть скомпромітований в справі замаху на Петкова, а котрий оголосив звістну статию в „Балканьскій Трибунї“ звернену против кн. Фердинанда, подав ся до димісиї.

Петербург 21 марта. (П. А.) На вчерашнім засїданю Думи президент Ґоловін подав до відомости, що президия одержала крім буджету 54 проєктів законів, котрих зміст єсть поданий в заяві президента мінїстрів. На однім з найблизших засїдань ухвалять, в якім порядку мають тоті предложеня прийти під нараду.

Петербург 21 марта. Мінїстер справ внутрішних поручив ужити енерґічних средств до здушеня непокоїв на київскім унїверситетї. Поручено видалити з Києва вільних слухачів Жидів.

Курс львівский.

Дня 20-го марта 1907.	Платять К с	Жадають К с
І. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	588·—	598·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	120·—	130·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	577·—	582·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
ІІ. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот 4½%	100·20	101·90
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	97·60	98·30
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	97·40	98·10
ІІІ. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·10	99·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% ІІ. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	98·—	98·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·50	96·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	45·75	47·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·75	28·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	56·—	60·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21·70	23·70
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·42
Рубель паперовий	2·49	2·52
100 марок нїмецких	117·40	118·—
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).